

שלוש דתות - ותקרית היסטורית

נטשו את עסקיהם ובתיהם, החלו לנהור ב-
סימטאות הצרות של העיר העתיקה לעבר
הר הבית, כשהם מייללים וזועקים בהיסט-
ריה. תוך דקות ספורות הפכה סביבתו ה-
קרובה של מיסגד אל-אקצה לזירה לזוהת
של היסטוריה המונית. נשים וגברים מירו-
בבכי, נשאו כפותיהם לשמיים, ניפנפו ביד-
הם או הליטו את פניהם. היתה זו זעקה
קולקטיבית קורעת לב של אנשים הרואים
בעיניהם את המיבנה המסמל את כל הקדוש
להם עולה באש.

„סוף העולם! זהו סוף העולם! זוהי נקמתו
של אללה!“ חזרה ללא הרף ערכיה קשישה
לבושת שחורית.

אז היתה שעה עסקו מאות אחרים בניסיונות
נואשים להשתלט על הדליקה ולהציל את
שניתן עדיין להצלה. מכוניות-הכבאים הקיפו
את המיסגד. סולמות גבוהים הועלו אל ה-
כיפה המוכספת. סילונים של מים הותזו מכל
עבר, כשעני העשן ממשיכים וגוברים מעל
גג העץ כפינה הדרומית.

לפתע, כבמעשה כשפים, אזלו המים. מיכ-
ליות הכיבוי התרוקנו וברז-השריפה היחיד
שנמצא במקום הוצא מכלל פעולה. רגשות
של זעם וייאוש גברו עתה על רגשות ה-
תדהמה והחרדה. עד שתחושה פעולת הכיבוי,
שהגיעה לקצה בשעה 10, כבר הודלקה
שריפה אחרת: מורות השינאה והנקמה של
התושבים המוסלמיים להטה כבר בכל עונה.
היהודים שרפו את אל-אקצה! היהודים
רוצים לטל אתנו! הם רוצים לבנות את
בית-המקדש! הידהדו הקריאות, גושים של
אדם נגרפו באקסטוזה, וכשהם משלהבים
את עצמם בקריאות קצובות נגד היהודים
והכיבוש הישראלי.

היתה זו אותה סערת רוחות רגשית,
בלתי ניתנת לריסון עלידי שיקולים הגיו-
ניים, שאחזה בכל העולם המוסלמי. ביר-
שלים עצמה היא שככה רק כעבור יומיים,
אחרי שחיילי צה"ל בעיר העתיקה נאלצו
לירות באחיר כדי להרגיע את הרוחות

מוסלמיים (60), אחד השומרים ה-
מוסלמיים של הוואקף השומרים את
המיסגדים בהר הבית, ניצב על משמרתו ב-
שביל המוביל מהר הבית אל שער האריות
בחומה המיוזרחית של העיר העתיקה ביר-
שלים. השעה היתה 7.15 בבוקר. אותה שעה
נראו רק דמויות מעטות ברחבה הגדולה ה-
מובילה אל מיסגד עומר ואל מיסגד אל-
אקצה, כפינה הדרומית של החומה. היו אלה
ראשוני המתפללים המוסלמיים שעשו דרכם
אל ומן המיסגדים.

לפתע חלף צעיר מזור על פניו של מוסה.
הוא היה לבוש מכנסי חאקי קצרים, נשא
על גבו תרמיליגב קטן וסביב צווארו היתה
כרוכה אפודת מגבת כחולה. בשעה זו של
הבוקר, אסורה הכניסה לתחום הר הבית ל-
תיירים ולשאינם מוסלמים. מראהו של הצעיר
הבלונדי וגבה-הקומה נראה חשוד בעיניו של
מוסה. הוא ניסה לעצרו. תחילה ניסה ה-
צעיר לתחוב בידו שטר של 10 לירות. אחר-
כך היפנה את גבו אל השומר הקשיש והחל
לרוץ בצעדים מהירים לעבר שער האריות,
כשהוא משאיר אחריו את אפודתו הכחולה.
מוסה שהבי הרים את האפודה, היפנה צע-
דיו לעבר משרדי הוואקף, כדי להודיע על
התקרית המזוהה עם הצעיר החשוד. אותו
רגע הבין שכבר מאוחר מדי. עננים של עשן
שחור וסמיך התרוממו מעל כיפת הכסף של
מיסגד אל-אקצה. המיסגד, שהוקם לראשונה
במאה השביעית, נהרס ברעידת אדמה והו-
קם מחדש במאה השמינית - המקום ה-
שלישי בקדושתו בעיני המוסלמים אחרי מכה
ומדינה שבערב הסעודית - עלה באש.

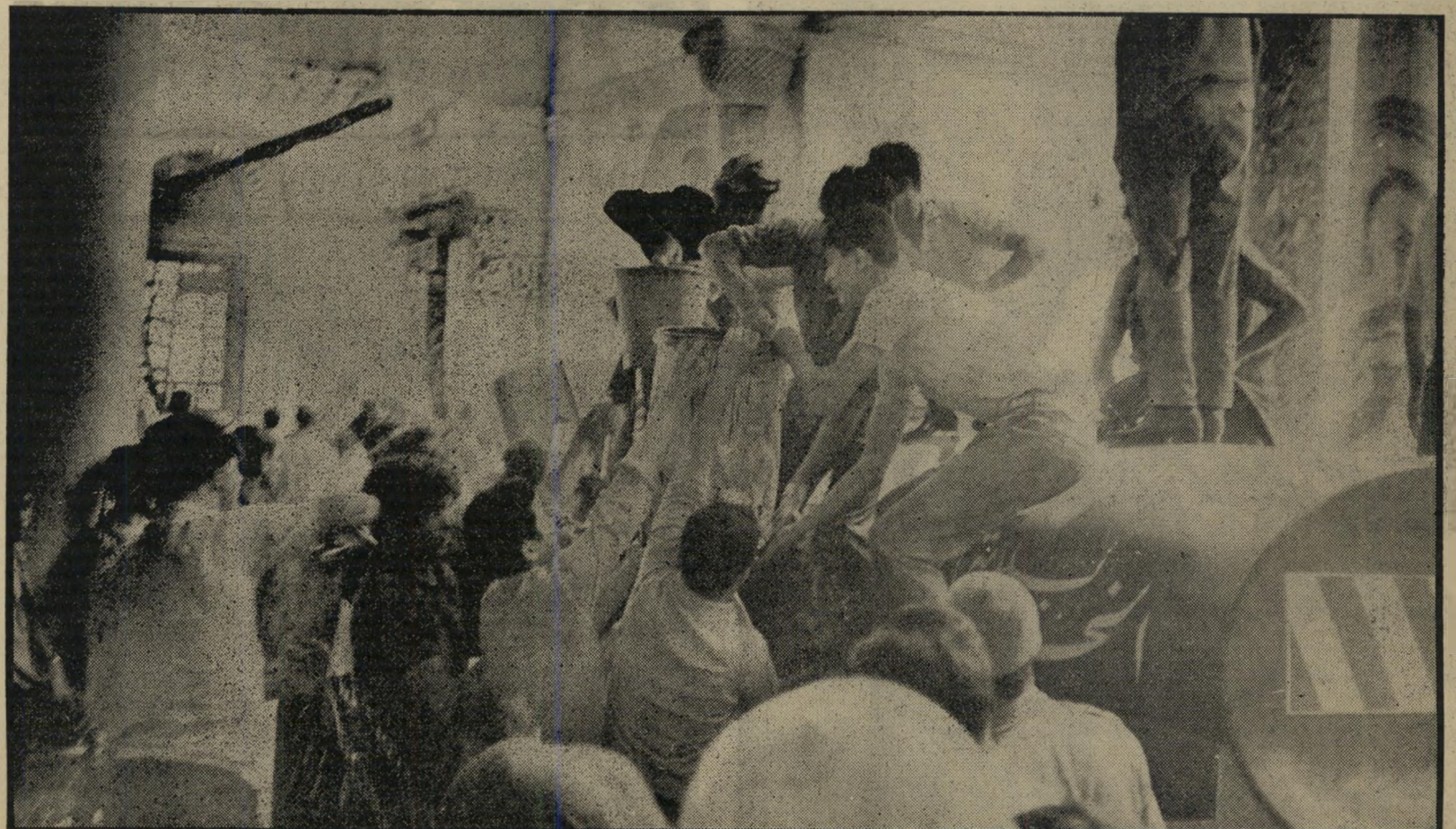
★ ★ ★

„סוף העולם!“

העשן העולה מהר הבית וצפירות
מכוניות-הכבאים, שימשו כאות אזהרה
לתושבים המוסלמיים של העיר העתיקה. הם

תפילה לאחר החורבן: ערבי נושק את הרצפה המפויחת

כך נראתה פעולת ההצלה: ערבים מעבירים דליי מים ממיכלית של כבאים, אשר הוכנסה לתוך המיסגד הבוער